

Drasland

Reine De Pelseneer

DRASLAND

We liepen door, we spraken dof. Het regende
verzuurde en bedompte taal. Wij voelden
ons beschermd door waterdichte stof

maar kregen toch een klamme huid.
Nattigheid vindt steeds een weg, ze komt
van binnen uit. De lucht was vol.

De velden lagen dras. Wij hielden
voet bij stuk en zompten urenlang
tot bij een plek die droger was.

LICHTGELOVIG

Dit is een dorp waar elke dag
dezelfde is: de drempels schoon
en straten vol van duisternis.

Het licht is voor de kerk.
Geen kaars die brandt
maar vloedlicht dat de gevels vangt

en schijnt van heiligheid.
Het baat niet, want het blijft een dorp
dat om verlichting vraagt.

WEERSTAND

Omdat ik mij wil weren zoekt mijn hand
uit welke kant de wind waait.

Elk verzet blijkt tevergeefs. De storm schuilt

om een stomvergeten hoek. Ik duld het
en zolang het regent, lanter ik verloren
langs de wallenkant. De rivier wast

mij de oren. Ze zegt dat vocht moet stromen
om uit slik vooruit te komen.

Water stinkt wanneer het stil blijft staan.

DRIFT

We verlaten het kalme water.

Jij staat aan het roer

ik word door deining overmand.

Aan onze voeten ligt het dek

dat warm en klam van rollen is.

Jij hebt mijn lichaam in de hand

en zelfs al gaan de golven hoger

dan verwacht, wij houden koers.

Dit schip is tegen storm bestand.